

תצוה

הרב שלמה עפר שליט"א

"וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וכו'
מתוך השיעור של הרב שלמה עפר שליט"א

כל סוד הבריאה זה שה' יתברך הוא מְצוֹה המצוות, כי הכול זה מצוות, מצוה בא"ת ב"ש זה יה - מצ - וה, "זה שמי לעולם וזה זכרי לדור דור", שמי + יה = שם"ה = 365, זכרי + וה = רמ"ח = 248

הזוהר אומר שהמלה "ואתה" שמופיע פעמים רבות בפרשת "ואתה תצוה" אתה אתה ואתה, אומר הזוהר המלה "ואתה" היא מילת קודש, אומרים שהרבי מאמשינוב לא אומר את המלה אתה, הוא לא אומר אף פעם את המלה אתה, הוא מדבר עם אדם נוכח הוא אומר אתם, כי אתה זה שייך למי? - "ברוך אתה" "ברוך אתה" "ברוך אתה" "ברוך אתה" זה רק "מלך העולם", אנחנו לא במקום הזה אנחנו לא בדרגה הזאת... אומר הזוהר שהמלה "אתה" היא מלה קדושה אבל "ואתה" היא קודש קודשים נורא נוראות, אומר הזוהר "אתה" זה מלכות הוא"ו זה תפארת - "ואתה" זה חיבור של תפארת ומלכות

"וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וגו' "וְאַתָּה הִקְרַב אֵלֶיךָ אֶת אֶהְרֶן אֶחָיִךְ" וגו', אָמַר רַבִּי חֵיִיא מָאִי שְׁנָא הָכָא וּבְכָל אֶתְר דְּכְתִיב "וְאַתָּה הִקְרַב אֵלֶיךָ", "וְאַתָּה תְּדַבֵּר אֵל כָּל חַכְמֵי לְבָ", "וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", "וְאַתָּה קַח לְךָ בְּשָׂמִים רֹאשׁ מֵר דְּרוּר", למה בפרשה הזאת כתוב כל כך הרבה פעמים את המילה "ואתה", "אֵלָא כְּלָא

בְּרֹא עֲלָאָה אִיהוּ לְאַכְלָא שְׂכִינְתָא בְּהֵדִיָּה", אלא הכל בסוד העליון, אנחנו חושבים שסתם נכנסה פה האות וא' סתם יש פה אתה המילה "אתה", כל מילה בתורה כל אות היא "קודים" שכל אות היא כפול מיליארד ומליון ומיליון של קודים שאנחנו לא יכולים להגיע להשגה שלהם, "אָלָא כְּלָא בְּרֹא עֲלָאָה אִיהוּ לְאַכְלָא שְׂכִינְתָא בְּהֵדִיָּה", אלא הכל בסוד העליון לכלול את השכינה כביכול בציווי של אותה מצווה, במילים אחרות "ואתה תצווה" והרי אנחנו כולנו מצווים לעשות את המצוות אלא הכוונה שכל מצווה שיהודי עושה הוא מכנים במצווה את הקודש העליון, כל מצווה שיהודי עושה הוא מכנים את התפארת במלכות, כביכול הוי"ה באדנ"י, כל מצווה אפילו בן אדם נתן צדקה הוא פעל המשכת הוי"ה באדנ"י - יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה

מִי שְׁעוּשָׂה אֶת הַמְצוּוֹת בְּגוֹף נָקִי וּבִקְדוּשָׁה וּבִמְהֵרָה הוּא לֹא מֵבִין עַד אִיפֹה הַמְצוּוֹת שְׁלוֹ מְגִיעוֹת, הוּא כֹזֵה עֲשִׂיר לְקִנְאוֹת בּוֹ, מִמָּה אֵתָּה מִקְנֵא מֵאֶחָד שִׁישׁ לֹ 400 בְּתִים בְּשׁוּוִיץ, אֵתָּה מִקְנֵא בּוֹ? בְּאוֹמֵל לְהוּזָה שְׁקֵנָה אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה?! אֵין מִצַּב שְׁאֵדָם הוּא עֲשִׂיר מוֹפְלָג מוֹפְלָג יֵשׁ לֹ פֹה נִכְסִים יֵשׁ לֹ שֵׁם נִכְסִים וְזֶה לֹא מֵתְקוּזָה לֹ מֵהָעוֹלָם הַבֵּא, אֵלָא אִם כֵּן הוּא צְדִיק גְּמוּר אוֹ שֶׁהִתְכַלִּית שֶׁל הַמְמוֹן שְׁלוֹ זֶה לְעִנְיָיִם רֹחֲנִיִּים, מָה אֵנְחָנו לֹא מְכִירִים אֲנִשִּׁים עֲשִׂירִים שְׁנוֹפְלִים כָּל רִגְעַ, כָּל רִגְעַ! זֶה לֹא יְאוּמָן, זֶה אֶחָד מִסִּימְנֵי הַגְּאוּלָּה שְׁכָל רִגְעַ עֲשִׂירִים יִפְלוּ, מִסְכְּנִים יֵשׁ עֲשִׂירִים שֶׁהִיוּ יֹכֵלִים לְפָרְנָם 1000 מִשְׁפָּחוֹת וְעִכְשִׁיו אִפִּילוֹ אֵת עֲצָמָם הֵם לֹא מְפָרְנִים

יֵשׁ לְדַעַת שֶׁהַמְצוּוֹת בְּעֲצָמָה שִׁיְהוּדִי מְקִיִּים נַעֲשֶׂה כִּבְר הַיְחוּד רַק מָה כִּשְׂאֵתָּה אוֹמֵר אֵת ה"לשם יחוד קב"ה ושכינתיה" אתה מכנים שם הארה יותר גדולה של היחוד, הרי כל קומת השכינה בנויה במעשה דיבור ומחשבה - אז הדיבור הזה שלפני כן יש לו כח, דעת המקובלים שבמצוות החמורות כמו תפילין ציצית וכו' יש להגיד "לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה" וככה הרב כדורי אני יכול להגיד לכם בפירוש שככה הוא נהג אבל כשהוא היה אוֹמֵר "לשם יחוד" הוּא בְּאֵמַת הִיָּה עוֹשֶׂה יְחוּדִים

ירידה תכלית ההעליה חוברת "תכלית העליה" הרב שלמה עפר שליט"א

תורה רסא זו תורה שכלם מכינים אבל כל הזמן צריך להגיד אותה ולהגיד אותה ולהגיד אותה, כי זה דור שמתייאשים ומרימים ידיים מאד מהר, כתוב בגמרא פרק חלק על גדולי אמוראים שלא רצו להיות בימים האלה - "ייתי ולא אחמיניה" (סנהדרין צח:), אני רוצה שיבוא משיח אני יודע מה זה משיח אני יודע שמיח זה תיקון כל העולמות, משיח זה סיבת הבריאה ותכלית הבריאה, אמוראים כאלה שיכלו להחיות מתים פחדו להיות בדור שלנו, לכן הדור הזה פלו זכאי, כל מי שחי בדור הזה ולא נמצא בבית חולים למושוגעים או לא נהיה אפיקורס ולא מת, אחד מהשלשה דברים כי כלם נכנסים לסוג של פרדס, ארבעה עלו לפרדס מי יצא חי רק ר' עקיבא, אחד השתגע אחד נהיה כופר גדול ואחד מת.

אז בדור כזה שיש כאלה נסיונות נוראים וקשים שכל יום ששורדים זה בחינה של אמוראים ממש, ר' אהרן ראטה כותב שזה ממש בחינה של אמוראים, הרב חיים ויטאל כותב על הדורות שיבואו אחריו שזה יהיה דבר גדול מי שיוכה לשמור שבת, להניח תפילין, כל שכן בדור שלנו שהאוויר כל רגע מפתה לעברות כל רגע שאדם שומר כל שכן מי שיוכה להיות באמת צדיק ולעבוד את ה' וללמוד יום יום תורה אז הוא בעצמו המפתח לגאולה.

אומר רבינו הקדוש פְּשָׁנֹפֶל אֶדָם מְפַדְנָתוּ, דרך אגב המלאכים נקראים עומדים "ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה" (זכריה ג ז), אבל עם ישראל הם בחינה של הולכים ובאים וקמים, יהודי זה בחינה של כל רגע זו, יהודי הנודד, כל רגע זו נע, אז אם אדם עומד במקום זה לא טוב, אדם שרואה שהחיים שלו יותר מדאי שלוויים, אין לו ירידות, זה סימן שהוא לא בתקן, כי בתקן צריך להיות מדי פעם הרפתקאות רוחניות, אז

אומר רבינו בְּשֵׁנוּפֵל אָדָם מִמְדַּרְגָּתוֹ, יֵדַע שֶׁמֶן הַשָּׁמַיִם הוּא, מדובר פה כמובן לפעמים בדקות, שאדם מתקדם מתקדם ומרגיש שהוא כבר האר"י הקדוש, אז פוחדים שהוא לא יפול בגאווה מפילים אותו באיזה עניין, לפעמים כלילה, ואז הכל כדי שהוא לא יהיה בגאווה, שהוא יבין שהוא עדיין צריך עוד לעבוד, עדיין להגיע לה' זה לא פשוט, להפגש עם נשיא ארצות הברית, אין דבר שעומד בפני הרצון אפשר אם אדם מאד מאד ירצה, שלש שנים הוא יעשה הכנות וקשרים ויאסוף המון ממון אולי הוא יגיע בסוף להפגש עם נשיא ארצות הברית, אבל מה יצא לי מזה? צריך להפגש עם ה', להתקרב לאור, האור העצום, לאור ה' שזה באמת התכלית, אז כדי להתקרב לארצות החיים למעלה חושבים שזה הולך כל כך בקלות אדם הולך ומתקרב ונגמר? יורדים ונופלים ועולים ויורדים ולפעמים אדם יכול לרדת, אדם יכול אפילו אחרי אומן לרדת למקום שהוא לא האמין שהוא ירד לשם, זה הכל ברורים, זה הכל קפיצות ועליות, "עלו הרים ירדו בקעות" (תהלים קד ח) זה בחינה של ירידות ועליות.

אומר רבינו בִּי הַתְּרַחֲקוּת - תְּחַלֵּת הַתְּקַרְבוּת, שאדם מתרחק אז נוצר אצלו שני מצבים יש אדם שהוא מתרחק ואז נכנס לייאוש ומרים ידיים, יש אדם שהפוך, הוא מרגיש געגועים לה' יותר, הוא מרגיש "אני לא רוצה, רבוננו של עולם, אני לא רוצה להפסיד אותך ח"ו", ואז נעשה מזה התקרבות מאד גדולה.

עַל-בֵּן נָפֵל, שִׁיתְעוֹרֵר יוֹתֵר לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְפַּרֵּךְ, כי באמת זה סוד מאד גדול זה סוד הרצון, ר' משה חיים לוצאטו הרמח"ל מדבר על עניין הרצון אם אדם יש לו כבר החלטה נחושה - "אני, רבוננו של עולם, לא עוזב אותך, לא יעזור לס"מ מאומה אני אותך לא עוזב", ומבחינת הרצון הוא נשאר כל הזמן עם ה', הוא מתחיל להתקרב אליו יום יום רגע רגע, על הדרך יש לו נפילות, אז מבחינה חיזונית נראה כאילו הוא נפל, הוא היה במדרגה מליון ושבע עלה למליון ותשע מאות עלה לשמונה מליון, פתאום יש לו ירידה ואז הוא מרגיש מהשמונה מליון שהוא ירד למליון, באמת זה לא נכון, באמת הוא כל הזמן בעליה, למה? כי כל עוד הרצון שלו

נשאר חזק הוא נמצא כל הזמן בעליה, זה שיש ירידות וברורים זה כדי להתעלות יותר, לקבל יותר חיות יותר התעוררות, יותר התחדשות, אבל בעקרון מכיוון שהרצון שזה צנור נשאר כל הזמן בעקביות לא לעזוב את ה', ואני לא מוותר, "רבונו של עולם, לא יפתו אותי לא בני אדם, אני לא יתרגש מכבוד ולא מבני אדם ולא מאמא ולא מאבא ולא מאשתי ולא מילדי ולא מבעלי", כל אחד יגיד לעצמו כך "שום דבר בעולם לא ירחיק אותי ממך, כל מי שמרחיק אותי ממך זה הכל הסתרות פנים זה לא אמת זה רק מראה לי כמה אני צריך יותר להתקרב", כל רגע שיש לי מניעה אחרת אני יודע כמה חשוב יותר שאני אֵלֶּחֶם "עליך הורגנו כל היום" והרי מתים פעם אחת, מה זה כל היום? אני כל רגע מוכן למסור נפש עליך

וְעַצְתּוֹ - שִׁיתְחִיל מִחֶדֶשׁ לְפָנַי בְּעִבְדֶּיךָ הַשֵּׁם, אע"פ ששוב נראה כאילו אני מסתכל אחורה אני פחות לומד, כל אחד במדרגה שלו, אני פחות מתפלל בכוונה, פעם הייתי שעה וחצי שחרית עכשיו בקושי חצי שעה אני כבר בחוץ, אני זוכר רק שאמרתי "עלינו לשבח", כל אחד חושב שבאמת זה ירידה באמת באמת בשרש זה לא ירידה, המעלית עולה ועולה בלי הפסקה של רגע והירידות האלו זה כמו שבתוך המעלית אתה שם כיסאות, המעלית כל הזמן עולה, אתה שם כיסאות במעלית יורד איזה כסא עולה איזה כסא אבל המעלית עולה עד אין קץ.

בְּאֵלֹהֵי לֹא הִתְחִיל עֲדֵינָן כָּלֵל מֵעוֹלָם, וְזֶה כָּלֵל גְּדוֹל בְּעִבְדֶּיךָ הַשֵּׁם, שְׁצַרִּיכִין מִמֶּשׁ כָּלֵל יוֹם לְהִתְחִיל מִחֶדֶשׁ, זה תורה קצרה אבל חלק מהמהות של כל הבריאה, של כל יהודי, אם אדם כבר איבד את הרצון שזה דבר נורא, ח"ו, אם אדם איבד את הרצון שהוא כזה שומה, אחרי שהוא ראה את כל האמת, כל בעל תשובה הרגיש סימנים ברורים הוכחות של אחד על אחד בהרגשים באינטואיציות בתחושות הכי עמוקות של הנפש, כל אחד יודע את האמת, אם אדם אחרי תקופה שהוא ראה את האמת הוא מתרחק ומתרחק והוא כבר מאבד את הרצון זה דבר מאד מאד לא טוב, את הרצון לעולם אסור לאבד, ועל זה רבינו אמר שצריכים להיות עקשנים גדולים, מידת העקשנות היא מידה מאד לא טובה, בין אדם לחברו צריך תמיד לוותר, לוותר

לא להיות עקשן לא לעמוד על שלנו "כל המעביר על מידותיו מעבירים לו על כל פשעיו" (ראש השנה יז.) יותר מיום כיפור יותר מכל דבר אחר, בין בני אדם אני לא עקשן אבל אתך ה' עם היצר הרע אני חייב להיות עקשן ולהגיד לעצמי אני לא מרים ידיים לעולם.

תורה קט"ו אומר רבינו הקדוש "ויעמד העם מרחק, ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים" (שמות כ יח)

פי מי שחוא הולך בגשמיות כל ימיו, מה זה גשמיות? המח שלו חושב על כסף, על כח, על לנצח לכבוש את העולם, שלש שנים הוא בצבא הוא חושב מתי הוא יגיע למזרח הרחוק, דמיונות, איך כתוב אין חכם כבעל נסיון, היום בעלי תשובה שהיו כבר בכל הבוץ הנורא הזה יכולים להגיד לפלנו שזה באמת עורבא פרח, זה באמת כלום, זה באמת אחיזת עניים כל הגשמיות הזו, מה זה "ללכת בגשמיות", שאדם אוכל בלי ברכה, אדם חי את העולם הזה לא חושב על ה', אין לו רגע שהוא חושב על ה' זה נקרא לחיות בגשמיות, אומר רבינו ואחר כך נתלחב ורוצה לילך בדרך השם ותפדה, אזי מדת הדין מקמרג עליו, ואינו מניח אותו לילך בדרך השם ותפדה, עשרים שנה אדם הולך נגד ה' נגד משיחו, כל האברים שלו מרכבה לסטרא אחרא, יתכן שזה מחוסר ידיעה, כאונס, הוא לא יודע שזה אסור אבל אדם צריך להגיד איפה הרגליים שלי היו רוב החיים - בכתי טינופת, אוי לאזניים שכך שומעות, ה' ירחם, איפה הידיים היו

כי בדרכי ה' יש דברים מאוד מאוד ברורים, הכל כתוב,מה מותר לשמוע מה אסור לשמוע במה מותר לנגוע במה אסור לנגוע לאן מותר ללכת לאן אסור ללכת, הכל ברור, הכל מדויק, הכל כתוב בספרים, והוא מחליט ללכת בדרכי ה' להפסיק עם העברות, ומזמין לו מניעה, אומר רבינו מדת הדין מקטרגת "מה עשרים וחמש שנה הוא השתמש בנשמה, הוא כפה אותה, הולך אותה, הזיז אותה, הניע אותה נגד ה' ועכשיו הוא רוצה את ה'?! " זה מדת הדין אבל מה עם הקדוש ברוך הוא, חי החיים מלך הרחמים שאין מושג עד לאן רחמנות ה' מגיעה, בוודאי וודאי שה' רוצה בהתקרבות

של בלנו, והשם יתברך חפץ חסד הוא, ומסתיר את עצמו בכיכול בהמניעה הזאת, באמת יש מניעה, מונעים אותו, בא משהו אומר לו "תשמע עוזב מה לך להתקרב לדבר הזה".

אדם מתחיל לתת צדקות פתאום הוא רואה שבמקום שיהיה לו יותר כסף כפי ההבטחות שהבטיחו לו הוא רואה שפתאום הוא נכנס לחובות, פתאום דברים מתקלקלים בבית, פתאום הרכב צריך להכניס אותו ישר למוסך, הוא אומר "מה הולך כאן, רבוננו של עולם, איך זה יכול להיות אני עומד להשתגע, אני הולך אתך אני מתקרב אליך, עזבתי את החברים עזבתי את הטומאה עזבתי את כל המינופת, רבוננו של עולם, איך זה יכול להיות הכל הולך לי הפוך, כל האחד ועוד אחד לא מסתדר איפה אתה איפה אתה", באותו רגע ה' כ"כ מרחם עליו אבל ה' חייב להסתיר את עצמו בתוך המניעה.

ומי שהוא פר דעת, אדם עם מעט מעט מה, הוא מסתכל בהמניעה, ומוציא שם הפורא פרוץ הוא, הוא לא מסתכל על השכל, על האחד ועוד אחד, למה לא הולך לי הוא לא בא בטענות אלא מה הוא עושה, הוא אומר בטח יש פה הסתרת פנים, בטח מחכים לי רוצים לראות אם אני יעמוד בנסיון, כי כל הבריאה פלה, תחילתה אמצעה סופה תכלית וסיבת הבריאה הכל זה נסיונות, הכל הכל זה נסיונות, אנחנו מבקשים כל בקר שה' יציל אתנו מנסיון מבזיון הכל זה נסיונות, ה"מסילת ישרים" כותב שכל חידת הבריאה זה להבין שכל העולם כלו, כל הבריאה כלה זה נסיון, אז מי שהוא בר דעת ומבין שזה נסיון הוא מסתכל בהמניעה ומוציא שם הפורא פרוץ הוא, הוא מבין שזה זמני הוא מבין שכרגע מנסים אותו, לא בקלות נותנים לו להתקרב.

במיוחד שאדם רוצה להכנס לישיבה, צריך לדעת שלהכנס לישיבה זה נסיון הכי קשה וזה באמת החיל הכי גבוה, זה צבא ה' הכי גבוה שיש, אז אומר רבינו הקדוש כמו דאיתא בירושלמי (תענית פ"א): אם יאמר לך אדם: היכן אלקוה, תאמר לו: בכרך גדול שבארם, שנאמר: "אלו קרא משעיר", כלומר בתוך רומי, בתוך ארם ה' נמצא

שם, כאילו בתוך הגויים בתוך ההסתרה בתוך המניעות הקב"ה שם, ומי שאינו פר דעת, בְּשֵׂרֹאֵהּ הַמְּנִיעָה חוֹדֵר תִּכְבֵּף לְאַחֲרָיו. וּמְנִיעָהּ הוּא בְּחִינַת עֵנָן וְעֶרְפֶּל, אומר רבינו אדם שהוא שומה הוא מסתכל במניעה ואומר "עוזב זה לא בשבילי אין לי כח, אני בא לישיבה וכבר ביום הראשון איזה אחד מבזה אותי?!" לא משנה שהאחד הזה שביזה אותו הוא שומה גדול אבל ככה ה' הלביש בתיאטרון בובות של הבריאה ככה הקב"ה הלביש כדי ליצור את התיקון והבירור, אז מישוהו בא לעג לו הוא כזה תינוק, לועגים לו הוא כבר עוזב את ה' מישוהו לעג לו הוא עוזב את ה'.

אומר רבינו כי עֵנָן וְעֶרְפֶּל תִּינּוּ חֵשֶׁךְ, חֵשֶׁךְ הוּא לְשׁוֹן מְנִיעָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וְלֹא חִשְׁבָה אֶת בִּינְךָ אֶת יַחֲדֶיךָ מִמֶּנִּי" (בראשית כב מז), למה כתוב חשכת מלשון חושך לא מנעת את בנך את יחידך ממני, "יען אשר עשית את הדבר הזה" ועקדת אותו כמעט שחטת אותו "ולא חשכת את בינך את יחידך ממני" (בראשית שם), חשכת זה מנעת, למה זה נאמר בלשון חושך? כי רבינו מגלה כאן שמניעה זה הסתרה, זה חושך, וְזֶה פְּרוּשׁ הַפְּסוּק "וַיַּעֲמֹד הָעַם מֵרְחֹק" (שמות כ יח) - כִּי בְּשֵׂרֹאֵי הָעֶרְפֶּל, תִּינּוּ הַמְּנִיעָה כַּנֶּל, עוֹמְדִין מֵרְחֹק, וּמִשָּׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת דַּעַת כֹּל יִשְׂרָאֵל, "נִגַּשׁ אֶל הָעֶרְפֶּל אֲשֶׁר שָׁם הָאֱלֹקִים" (שם) תִּינּוּ אֶל הַמְּנִיעָה, שֶׁבָּהּ בְּעֶצְמָהּ נִסְתָּר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הַפְּסוּק אומר "ויעמוד העם מרחוק ומשה ניגש אל הערפל אשר שם האלקים" (שם), אדם רואה ערפל הולך בורח הוא לא מבין שבתוך הערפל בתוך המניעה נמצא אור עצום ונורא אור ה' פשוט ללכת לדרוף אחרי האור כמו משה רבינו, משה ניגש אל הערפל והוא הבין ששם בורא עולם "ששם האלקים" (שם)

העלון מוקדש
לרפואת

אושרה מזל בת רינה הי"ו

ולהבדיל לעילוי נשמת
סתיו בת שרה ז"ל